

Ordføreren: Jeg har ved Forhandlingen af denne Sag ikke lagt særlig Vægt paa Afregningsforholdet; jeg har ikke lagt den Betydning deri, som er bleven lagt deri af den ærede næstsidste Tale (Tobiesen), men jeg har desuagtet langt fra i mine Tanker frakendt det Betydning. Og da Spørgsmaalet derom nu er saa stærkt fremdraget, kan jeg ikke sige Andet, end at der uægteligt mellem alle de mange Communer vil opstaae et Forhold, som det i mange Tilfælde vil være meget vanskeligt at løse, som vil være langt vanskeligere at løse, end naar Sagen kun stod mellem Forsørgelsescommunen og Amtcommunen. Det vil ved alle indenamts Forsendelser i Reglen være ganske ubetydelige Summer, hvorom der er Tale, og det vil være en stor Vanskelighed for begge de to smaa Communer at komme overeens om, om der har fundet Billighed Sted ved Forsendelsen eller ikke, hvad ikke vil være Tilfældet mellem Amtcommunen og Forsørgelsescommunen. Jeg har kun troet at burde bemærke dette, fordi Spørgsmaalet er blevet fremdraget. — Naar det af den høitagtede Indenrigsminister er blevet bemærket, at der af Udvalget dog er blevet skjælnet i Henseende til Udgifternes Afholdelse mellem Fattige og Forbrydere eller straffede Personer, da er det ganske vist, at der er skjælnet imellem dem, men der er just her skjælnet i Henhold til det Grundlag, hvorfra man er gaaet ud; det er netop, fordi man er gaaet ud fra, at der, naar en Person er indsat i Straffeanstalten, ikke med Hensyn til hans Ophold her, og hvad dermed staaer i Forbindelse, er Tale om Forsørgelsespligt, at der er skjælnet paa den omtalte Maade, og det formenes saaledes at være i fuldkommen Conseqvent med Grundlaget, at der heller ikke ved Udgifterne til hans Hjemsendelse er tænkt paa Forsørgelsescommunen.

Tobiesen: Naar jeg reiser mig, er det kun for ganske at tiltræde, hvad den sidste ærede Tale udtalte. Det forekommer ogsaa mig at ligge aldeles utvivlsomt for, at Grunden,

hvorfor Forbryderes Hjemsendelse fra Straffeanstalterne skal betales af Statskassen, er den, at man siger: naar Du er dømt ind i en Straffeanstalt, hører Du Staten til. Hjemsendelsen af Saadanne kan aldrig høre under Forsørgelsescommunen, den er en Part af Straffen, Noget, der maa betragtes som en integrerende Deel af Straffen, og Udgifterne ved den maa udredes af Staten, fordi Forbryderen er overgivet til Staten fra det Dødblik, han er bleven indsat i Straffeanstalten. — Jeg kan ikke afholde mig fra blot med et eneste Ord at omtale Mellemregningsforholdet. Der er naturligtvis ingen Tvivl om, at en Mellemregning maa der altid komme, men vel at mærke en Mellemregning, hvor den ene Part har Krav paa at faae det hele Beløb udbetalt af den anden Part; der opstaaer altsaa ikke den evige Strid om at faae Regningens enkelte Poster konstaterede, faae konstateret, hvad der hører med til den Halvdeel, der skal betales, eller rettere, — thi det kan ikke altid ligefrem divideres med 2 — hvad der hører til den Deel, som Opholdscommunen skal bære, og hvad der hører til den Deel, som Forsørgelsescommunen skal betale; naar der f. Ex. er Spørgsmaal om Klæder, der ere anskaffede undervejs, eller lignende Ting, vil der være idelig Anledning til Tracasferier for at faae at vide, hvilken Deel af Udgifterne den ene Part, og hvilken Deel den anden skal bære. Naar man derimod kan henvende sig med Regningen til Forsørgelsescommunen, og den skal betale det Hele, bliver Mellemregningen betydelig lettere, og det forekommer mig at være en stor Fordeel ved Udvalgets Forslag.

Bonne: Det forekommer mig, at disse Mellemregningsforhold i sig selv ikke have Stort at betyde. Man har jo tidligere havt Mellemregningsforhold mellem Opholds- og Forsørgelsescommunerne, nemlig ved de interimistiske Understøttelser, der i mange Tilfælde blive ydede af Opholdscommunen, og jeg har,